

Neděle 19.3.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(3. neděle postní Oculi)

Ef 5, 21-33 „*Krása a sláva Kristovy církve*“

Některé věci na nás působí podobným dojmem. V kruhu přátel se shodneme na tom, že kniha, kterou jsme si přečetli, byla pěkná, že se nám líbil film, že nás uchvátila krajina, kde jsme byli na dovolené, že se nám líbil obraz nebo výstava...Může se nám líbit nové auto, byt, dům nebo spousta dalších věcí. Ale *církev*? Může být vůbec něco krásného také na církvi? Apoštol Pavel píše *o slávě a svatosti církve*. Když čtu tyto řádky, nemohu se ubránit dojmu, že zde Pavel mluví jinými slovy o *krásné církvi*. Je pravda, že v našem oddíle se objevují vedle sebe 2 témata: manželství a církev. Dva modely lidského soužití, ke kterým má Bůh, Bible co říct. Pokud se v manželství a v církvi řídíme Božími radami, máme se dobře. Dnes budeme mluvit o společenství Kristovy církve. Když lidé dokáží vytvořit společenství, ve kterém se mají všichni rádi, navzájem respektují, jeden druhému nezištně pomáhá a navíc se ještě zajímají o další, o cizí, o potřebné, pak je to něco vzácného a krásného! Příkladů takových společenství mnoho nenajdeme. O to jde v Kristově církvi obecně a v našem sboru konkrétně. Takový je biblický obraz a ideál společenství křesťanů.

1. Skutečný obraz Kristovy církve

Pán Bůh ve své lásce a moudrosti rozhodl, že vyvede lidstvo z jeho vzpoury a ze zachráněných lidí vytvoří nové společenství. Tato Boží myšlenka obnovy lidstva má své dlouhé dějiny a pokračuje podnes v tom, co se děje v Kristově církvi. Lidé, kteří uvěřili v Pána Ježíše, vytvářejí křesťanské sbory a ve společenství s dalšími už zde na zemi žijí podle principů Božího království.

V Bibli jsme se dnes dočetli, že „*Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny a vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.*“ Pěti různými slovesy přibližuje apoštol Pavel Kristovu péči o věřící, o společenství Kristovy církve. Pán se stará o svou církev proto, že ji miluje, proto, že mu na ní záleží a také proto, aby na ní ostatní lidé viděli odlesk Boží lásky, milosti a moci.

Na zemi/ve své pozemské existenci je církev často ve špinavých a potrháných hadrech, je tupená a pronásledovaná. Jednoho dne se však ukáže, čím je ve skutečnosti...Kde je tedy ta sláva, krása a svatost církve, o které v Bibli čteme? Je něco z toho vidět nebo není?

*Když v 16. stol. v době Lukáše Pražského hledala Jednota bratrská pravou Kristovu církev, vyslala do světa 3 své bratry. Bratr Lukáš prošel Balkán a Itálii, br. Martin Kabátník se dostal až do Palestiny a Egypta a bratr Kašpar do jižního Ruska. Všichni se vrátili s „nepořízenou“. Nenašli „vzornou“, pravou církev, která by jim byla ve všem příkladem. A tak Jednotě bratrské nezůstalo nic jiného než aby se řídila Písmem sv. Také dnes se setkáme s lidmi, kteří hledají mezi různými církvemi tu pravou, dokonalou, nejlepší církev. Takovou církev nikde nenajdeme. Každý křesťanský sbor, každá křesťanská církev více nebo méně usiluje o to, aby se co nejvíce přiblížila k tomu obrazu církve, o kterém mluví Písmo. Ovšem společenství křesťanů bez chyb a nedostatků, ve kterém by se všechno dělo podle Boží vůle, všichni žili v lásce, žili podle evangelia a Ježíš Kristus byl jejich Pánem, nenajdeme. *Všude je něco...**

2. Kde je ta sláva a krása Kristovy církve?

Sláva a krása Kristovy církve nespočívá v tom, v čem ji někdy lidé hledají a vidí. Není ani v nádherných chrámech, ani ve slavnostním zvuku varhan nebo zvonů ani v dějinách bez chyb a omylů, ani v mravní dokonalosti! *Sláva a krása církve Ježíše Krista* je skrytá, není vidět pouhým okem. Není v její vlastní kvalitě, nýbrž v tom, že patří Pánu Ježíši Kristu. Kristova církev je svatá a krásná díky tomu, co se stalo v Kristu (zemřel za naše hříchy a z věřících buduje *nové lidstvo*). Pánu Ježíši ovšem nestačí jen ta skrytá sláva. Jemu záleží na tom, aby něco z té skryté Boží slávy bylo při nás přece jen vidět. Mocí svého odpuštění, své milosti a svého Ducha působí při nás projevy nového života a dává růst ovoci sv. Ducha.

a) Proto můžeme říct, že ke slávě Kristovy církve patří *všechny projevy Boží milosti*. Myslím na Boží přítomnost ve shromážděních, na moc Božího slova, na všechny proměny, které se odehrávají v našich životech jako odpověď na Boží doteky... Myslím na dary Ducha svatého, kterými nás Bůh vybavuje, abychom Mu mohli sloužit.

Je to něco úžasného, když se člověk pod dotekem Božího Slova a Ducha odvrací od sebe a dívá se na Ježíše Krista a začíná jednat podle Boží rady... Nikdo jiný, nic jiného nedokáže osvobodit člověka od jeho pýchy a sobectví. To dokáže jedině Boží láska!

b) Kristova církev je společenstvím lidí, kteří našli radost a naději svého života v Ježíši Kristu. *Něco ze záblesků Boží slávy a krásy* vidíme ve víře, ve zpěvu, v radosti věřících lidí. Je to nenapodobitelná radost a nefalšovaná naděje, se kterou se můžeme mezi křesťany setkat. Projevy Božího působení, jednání podle naprosto jiného scénáře, *jiných kritérií, než podle jakých se lidé běžně rozhodují*, vidíme také v tom, jak si věřící lidé navzájem pomáhají, jak pomáhají druhým...

c) Ke kráse a slávě Kristovy církve patří určitě *zápas o nové vztahy*, zápas o odpuštění, zápas o život v lásce. Jsou to často malé a drobné krůčky, ke kterým nás Bůh vede, ale jsou to krůčky tím správným směrem – směrem k té svatosti a dokonalosti, o které slyšíme z Bible, z úst Pána Ježíše Krista.

d) Nakonec přijde den, kdy se ukáže, čím Kristova církev ve skutečnosti je: že je nevěstou Kristovou „*bez poskvrny a vrásky*“. Základem její krásy a spravedlnosti je dílo Kristovy záchrany a veškerá Jeho láska a péče, které se nám dostává.

Zatím vidíme u církve sice jen náznaky, jen záblesky Boží slávy a někdy třeba vůbec nic (*nebo jen bídu, slabost a hřích*). Ale nenechme se zmást. Pán Ježíš Kristus se hlásí ke své církvi a říká, že církev je Jeho dílo, že se o toto své dílo stará, že nad ním drží svou ochrannou ruku. On se také postará o to, aby Jeho dílo bylo dokončeno. Proto má smysl nejen se světit Kristu, ale také se připojit ke konkrétnímu sboru Kristovy církve.

Možná je to s Kristovou církví dnes trochu *podobné jako* s takovou špinavou, pomuchlanou bankovkou. Ve srovnání s jinou, novou, není moc pěkná, pohledná, ale má stále svou hodnotu. Stačí zajít do obchodu a přesvědčíte se o tom, že za tu pomuchlanou stakorunu dostanete stejné zboží, stejný počet rohlíků nebo chlebů jako za krásnou, vyžehlenou. – Není to na každém křesťanském sboru, společenství věřících vždy vidět, že je něčím jedinečným a vzácným, že je Božím darem a pomocí. Ale když uvěříme v Ježíše Krista a necháme se vést Božím slovem a Božím Duchem, dříve nebo později poznáme, že za tou všelijakou lidskou bídou, za tou člověčinou, je v Kristově církvi při práci sám milostivý Bůh a Zachránce Ježíš Kristus. Tento věrný Pán je připraven ji (nás) kdykoliv znovu očistit, posvětit, naplnit svým Duchem a použít ke své práci. Pro svou slávu a čest. Radujme se z toho a děkujme za to. Radujme se z toho, že se s tím vzácným Božím dílem můžeme setkávat také v našem sboru. Jdeme společně směrem, kterým nám ukazuje náš Pán ve svém Slově.

(Praha – 18.3.2006 - B. Kaleta)